

Per spændte den grønne Sejldugspose af sin Ryg og begyndte at udpakke Maden. I det samme fik han Øje paa et Kors, der var plantet mellem Stenene ovre paa den anden Side af Stien. Det var et af de her saa almindelige to-tre Alen høje Trækors med et groft og uhyggeligt malet Billede af den Korsfæstede.

„Fy for Pokker!“ udbrød han. „Skal vi have det Gespenst at se paa! — Lad os hellere flytte os.“

„Aa, lad os blive!“ bad Jakobe. „Nu kan jeg ikke mere, før jeg faar noget at spise.“

„Ja-ja da! Vi kan jo ogsaa vende Ryggen til ham! . . . Næ, Jakobe, vil du rigtig se, hvor kønt her er!“

Vendt imod Dalen, der sænkede sig dybt under dem, fyldt af Soltaage, nød de deres tarvelige Maaltid, noget tørt Brød, lidt Ost og et Par Æg. Per havde anbragt sig ved Siden af Jakobe paa den nøgne Sten; og da de havde spist og han havde tændt sig en Cigaret, sad de smaasnakken- de Haand i Haand og saae ud i den gyldne Taage.

Pludselig løftede Per Hovedet med et lyttende Udtryk.

„Kan du høre?“ spurgte han.

„Hvilket?“

„Hører du ikke? . . . Igen en Kirkeklokke!“

„Hvor?“

„Etsteds dernede i Dalen.“

„Nej . . . Jo, jeg tror dog . . . Tænk, at du kunde høre det!“

„Lyder det ikke hæsligt? . . . At man endogsaa heroppe i Eventyrets Rige skal forfølges af det Spøgelseglam!“